

ledes man i denne Henseende har forholdt sig under Verdenskrigen. Noget særligt stort Antal af Dødsdomme synes dog ikke at være fuldbyrdet.

I Krigene 1848—50 og 1864 herhjemme blev Livsstraf ikendt adskillige Gange efter de da gældende meget gamle og til Dels barbariske Straffebestemmelser, men ingen af disse Straffe blev fuldbyrdede. Forholdene vil antagelig i Fremtiden ikke stille sig meget anderledes. Men Udvalget er dog som allerede sagt af den Opfattelse, at denne Straf bør bevares i Krigstid.

Fra en enkelt Side har der under hele Udvalgsarbejdet været taget Forbehold overfor Bestemmelsen om Anvendelse af Livsstraf, selv under Krigsforhold, idet Synspunktet her har været det, at den militære Straffelovs Revision paa alle Hovedpunkter burde følge den borgerlige Straffelov. Naar nævnte Forbehold ved Betænkningens Afgivelse er frafaldet, er dette sket, dels fordi de militære Straffelove i de os omgivende Lande alle har bibeholdt Livsstraf for de allergroveste militære Forbrydelser under Krigsforhold, og dels under Hensyn til, at denne Strafart efter det her foreliggende Udkast overhovedet kun kan komme til Anvendelse, hvor der under indtraadt Krigstilstand foreligger Omstændigheder af en saa skærpende Karakter, at den samlede Forsvarsmagts Interesse maa kræve, at ganske ekstraordinære Straffemidler eventuelt maa kunne tages i Anvendelse.

Overensstemmende hermed findes Straffen omhandlet i §§ 16 og 24, der bl. a. bestemmer, at Livsstraf, der ikke er fuldbyrdet ved Krigstilstandens Ophør, omsættes til Straf af Fængsel paa Livstid. Om Benaadning se M. R. § 39. Straffen findes hjemlet i:

- § 34 Krigsforræderi.
- § 35 Spioneri.
- § 37 Befalingsmands pligtstridige Kapitulation.
- § 43 Krigsfange, der bryder Æresord.
- § 44 Overløben til Fjenden.
- § 51 Drab af Overmand.
- § 52 Mytteri.

Alt i Krigstid.

Kun i § 35 er Livsstraf fastsat som eneste Straf. Den har her iøvrigt mindre Karakter af en Straf end af den folkeretlige Reaktion, den eneste mulige, overfor denne meget farlige Handling, der, naar den begaas af en fjendtlig Undersaat, jo knapt kan betegnes som en Forbrydelse. Ikendelse af Frihedsstraf, selv paa Livstid, vilde i Praksis kun betyde Indespærring til Krigens Slutning, altsaa væsentlig det samme som Behandling som Krigsfange. Det kunde med nogen Ret gøres gældende, at dette Forhold overhovedet ikke burde optages i Straffeloven, og denne Vej er man faktisk ogsaa gaaet i visse udenlandske Love. Resultatet bliver da, at Spionen i Lighed med en franc-tireur o. s. v. behandles efter Krigsbrug, blot at det internationale Landkrigsreglement (Bekg. Nr. 37 af 20. Januar 1910) sikrer ham, at han skal stilles for en Domstol. Da Domstolsbehandling saaledes skal finde Sted, er det fundet rimeligt at skabe en formel Hjemmel for Afsigelsen af Dommen, og dette gøres efter Udvalgets Mening naturligst ved at optage Bestemmelsen som her sket i Militær Straffelov. Den samme Vej er den norske Lov gaaet.

Betingede Domme.

Da betingede Straffedomme ved den midlertidige Lov Nr. 120 af 1. April 1905 — se dens 3die Kapitel — indførtes i dansk Ret, bestemtes det ved Lovens § 27, at det ved særlig Lov bliver at fastsætte, med hvilke Ændringer denne Lov skal komme til An-